

“Ἔργω εἶμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
σνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 110ον | Ἰούνιος 2020 | 4346

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΣ

ΣΥΜΒΟΛΟ της ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ἔχει τὸν Σταυρό. Ταυτισμένη μετὰ τὴν θυσίαν τὴν βλέπουμε στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ποὺ κρέμεται πάνω στὸ ὄδυνηρὸ καὶ ἐπονείδιστο ξύλο. Μόνο ὁποῖος παρατηρεῖ τὴν ἀκανθοστεφανωμένη μορφὴ τῆς σαρκωμένης ἀγάπης μπορεῖ νὰ νιώσει τί θὰ πεῖ ἀγάπη. Μόνο ὁποῖος ἀκούει τοὺς γεμάτους συμπόνοια καὶ συγχώρηση τελευταίους λόγους τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατὸν νὰ αἰσθανθεῖ τὸ μέγεθός της.

Αὐτὴ τὴ μορφή «**τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ**» (Γαλάτ. β' 20) εἶχε πάντοτε μπροστά του ὁ Παῦλος, ὁ μέγας Ἀπόστολος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας. Ἡ ἄσκηση τῆς ἀγάπης ἦταν τὸ πρῶτο μέλημά του. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν πραγματοποιεῖ μετὰ ὅλους τοὺς τρόπους. Ὅχι μόνο ὅταν ὀργάνωνε τὴ λογία ἢ μετέφερε χρήματα γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς ἀδελφούς τῶν Ἱεροσολύμων ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ τὸν τρομερὸ λιμὸ ποὺ συνέβη ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος (Πράξ. 11' 28), ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀγρυπνοῦσε προσευχόμενος γιὰ τοὺς ἀδελφούς ποὺ κινδύνευαν. «**Χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἡ ἐπισύστασίς μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν**» (Β' Κορινθ. 11' 28). Δὲν εἶχε, δηλαδή, τὴν φροντίδα μιᾶς μόνο Ἐκκλησίας. Τὸ ἐνδιαφέρον του τὴν ἀγκάλιαζε ὅλες. Αὐτὸς φρόντιζε νὰ προφυλάξει τὴ νεοσύστατη ποίμνη ἀπὸ τοὺς βαρεῖς λύκους τῶν ψευδαδέλφων καὶ αἰρετικῶν.

Καὶ τὸ πατρικὸ του ἐνδιαφέρον δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Πάντοτε ἡ πολυμήχανη σκέψη του εὑρίσκει τρόπους, γιὰ νὰ ἐκδηλώνει τὸν πλοῦτο τῆς καρδιάς του. Χρήματα καὶ ἄλλα ὑλικά ἐφόδια ὁ ἴδιος δὲν εἶχε. Ἡ ἀγάπη του ὅμως ἔχει χίλιους τρόπους νὰ ἐκδηλωθεῖ καὶ νὰ καλύψει τὴς πολυποίκιλες ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων, ψυχικὲς καὶ σωματικὲς. Ἔτσι, παράλληλα μετὰ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο του, ἀσκεῖ καὶ τὴν κοπιαστικὴν ἐργασία τοῦ σκηνοποιοῦ. Καὶ μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ὅχι μόνο δὲν ἐπιβαρύνει κανένα γιὰ τὴ δική του συντήρηση, ἀλλὰ βοηθεῖ καὶ τοὺς ἄλλους. Τὰ εὐλογημένα ἐκεῖνα χέρια ποὺ μετέδωσαν τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀνέδειξαν ἐπισκόπους τὸν Τιμόθεο καὶ τὸν Τίτο, αὐτὰ τὰ χέρια ροζιάζουν ὦρες ὀλόκληρες πάνω στὸ χοντρὸ ὕφασμα τῶν σκηνῶν, γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν στὴς ἀνάγκες τῶν συνεργατῶν του: «**ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί**» (Πράξ. κ' 34).

Καὶ τὸ κορύφωμα ἴσως τῆς γεμάτης ἀγάπης πατρικῆς

του καρδιάς φαίνεται στὴν περίπτωση τοῦ δούλου Ὀνήσιμου. Ἐνας δραπετὴς δούλος παρουσιάζεται στὸν φυλακισμένο στὴ Ρώμη Ἀπόστολο. Ὁ δέσμιος Παῦλος δὲν σκέπτεται καθόλου τὰ δικά του δεσμά. Ἡ ἀγάπη συνηθίζει νὰ λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸ της. Ἔχει μπροστά του ἕνα ἄσωτο υἱό, πονεμένο, δυστυχισμένο. Ἐνα δούλο φυγάδα καὶ κλέφτη μαζί. Ἄν ὁ δούλος δὲν εἶχε καμιά ἀξία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καταλαβαίνει κανεὶς τί σήμαινε νὰ βαρύνεται καὶ ὡς λιποτάκτης καὶ κλέφτης. Ὁ κύριός του εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν βασανίσει καὶ νὰ τὸν μαστιγώσει μέχρι θανάτου. Γιὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ὅμως ὁ Ὀνήσιμος δὲν εἶναι δούλος, ἀλλὰ «**ἀδελφὸς ἀγαπητὸς**» (Φιλήμ. 16).

Γράφει, λοιπόν, ὁ λευκασμένος πιά Παῦλος στὸν Φιλήμονα, τὸν κύριο τοῦ Ὀνήσιμου, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσει νὰ δεχθεῖ καὶ νὰ συγχωρήσει τὸν δούλο του. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ

25 μόνο στίχους, φανερώνει τοὺς θησαυροὺς τῆς μεγάλης ἀγάπης του. Ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὴν υπέρσπιση ἑνὸς δούλου, διακινδυνεύοντας τὸ κῦρος του. Κρούει μετὰ λεπτότητα τὴς πιὸ εὐαίσθητες χορδὲς τῆς ψυχῆς τοῦ Φιλήμονα. Ἐνας χείμαρρος ἀγάπης ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ἱκανὸς νὰ σβήσει τὴ δίκαιη ὀργὴ τοῦ ἀποδέκτη. Νὰ πῶς τὸν παρακαλεῖ: «**Δέξου τὸν με ἀγάπη, ὅπως ἀκριβῶς θὰ δεχόσουν ἐμένα. Καὶ ἂν σὲ ἀδίκησε ἢ σοῦ χρωστάει κάτι, αὐτὸ λογάριασέ το σὰν δική μου ὀφειλή**». Καὶ ἡ μεγαλειώδης κατάληξη: «**Ναί, ἀδελφέ... ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ**» (18-20).

Ποιὸς κοινωνικὸς ἀναμορφωτής, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κόπτονται γιὰ ἰσότητα καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσει ἀνάλογο κείμενο: «**Νὰ μοῦ ἀναπαύσης τὰ σπλάγχνα**»; Ποιὰ ἄλλη τρυφερότερη λέξη θὰ μπορούσε νὰ ἐρμηνεύσει καλύτερα τὸν πλοῦτο καὶ τὸ μεγαλεῖο μιᾶς ψυχῆς ποὺ θυσιάσθηκε στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης μετὰ ἔμβλημα τῆς τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου;

**«Δέξου τὸν με ἀγάπη,
ὅπως ἀκριβῶς θὰ δεχό-
σουν ἐμένα. Καὶ ἂν σὲ
ἀδίκησε ἢ σοῦ χρωστάει
κάτι, αὐτὸ λογάριασέ το
σὰν δική μου ὀφειλή».
Καὶ ἡ μεγαλειώδης κατά-
ληξη: «Ναί, ἀδελφέ... ἀνά-
παυσόν μου τὰ σπλάγχνα
ἐν Κυρίῳ».**

Τὸ ἀτύχημα εὐτύχημα

Ἄν μπορούσαμε νὰ ἔχουμε μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό! Ἄν στηριζόμασταν μὲ παιδικὴ ἀπλότητα στὴν πατρικὴ πρόνοια καὶ προστασία Του! Ἄν μαθαίναμε νὰ βλέπουμε τὰ γεγονότα, ὄχι μὲ τὸ κοντόθωρο μάτι τῆς ὀλιγοπιστίας, ἀλλὰ μὲ τὴν διεισδυτικὴ ὄραση τῆς πίστεως! Ἄν κατορθώναμε νὰ παρατηροῦμε πέρα ἀπὸ τὰ βλεπόμενα στὰ μὴ βλεπόμενα, ἀλλὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὰ βλεπόμενα, ὅσο μαῦρα καὶ ἀντίξοα καὶ ἄν εἶναι, νὰ διακρίνουμε τὸ σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πόσο θὰ ἠρεμοῦσε, θὰ εἰρήνευε ἡ ζωὴ μας!

Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη μας τὴν στρέφουμε στὸν ἑαυτὸ μας καὶ ὄχι στὸν Θεό. ἔχουμε ἀπόλυτη αὐτοπεποίθηση στὶς ἰκανότητές μας, στὴν προσωπικὴ μας κρίση. Θέλουμε τὸ καθετὶ νὰ τὸ ἐρμηνεύσουμε μὲ τὴ δική μας περιορισμένη λογικὴ. Ἄς μᾶς λένε τὰ γεγονότα,

Μιὰ δοκιμασία, μιὰ ἀποτυχία, μιὰ θλίψη δὲν εἶναι ποτὲ χωρὶς νόημα. Κρύβει πάντα ἓνα σκοπὸ γιὰ τὴ ζωὴ μας. Ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε ἀπλωμένες τὶς κεραῖες τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ τὸ συλλάβουν.

ὅτι οἱ ἰκανότητές μας εἶναι μικρές, ὅσο μεγάλες καὶ ἄν μᾶς φαίνονται. Ἄς τὸ ἀναγνωρίζουμε κι ἐμεῖς κάποτε, ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι ἀνίσχυροι. Ἄς διαπιστώνουμε πὼς ἡ ὄρασή μας εἶναι ἀδύνατη καὶ δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε πέρα ἀπὸ τὴ μύτη μας. Ἐμεῖς;...

Ἡ δὲν εἶναι ἔτσι; Ἡ μήπως, ἐπειδὴ καρφώσαμε τὸ μάτι μας στοὺς μεγεθυντικούς φακούς τοῦ μικροσκοπίου ἢ τοῦ τηλεσκοπίου καὶ μελετήσαμε τὸν μικρόκοσμο ἢ τὸν μεγάλοκοσμο, νομίσαμε ὅτι ἐξερευνήσαμε καὶ τὸν ἀνεξερεύνητο κόσμο τῆς ψυχῆς; Μήπως, ἐπειδὴ κάναμε μερικὲς βόλτες πάνω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ «διασχίσαμε τὸ διάστημα», νομίσαμε πὼς κατακτήσαμε τὸν κόσμο καὶ σχίσαμε τὸ μυστήριό τοῦ σύμπαντος; Χρειάζεται μιὰ ἄλλη αἴσθηση καὶ μιὰ ἄλλη ὄραση, γιὰ νὰ ἐξερευνήσουμε τὰ ἀνεξερεύνητα μυστήρια-σχέδια τοῦ Θεοῦ.

Διηγοῦνται γιὰ κάποιο ναυαγὸ ποῦ κατόρθωσε νὰ φθάσει στὴν ἀκτὴ. Μόνος σ' ἓνα ἀπομονωμένο νησὶ στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Μὲ πολὺ κόπο τώρα φτιάχνει μιὰ πρόχειρη καλύβα. Πόσο καιρὸ ὅμως θὰ μπορέσει νὰ ζήσει σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ; Θερμὴ ἢ προσευχὴ τοῦ ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του. Ἀδιάκοπα ἀτενίζει πότε τὸν οὐρανὸ

καὶ πότε τὸν μακρινὸ ὀρίζοντα, μήπως φανεῖ κάτι γιὰ νὰ τὸν σώσει. Ἡ ἐλπίδα δὲν τὸν ἔχει ἐγκαταλείψει. Ἔως ὅτου ἦλθε τὸ τελειωτικὸ χτύπημα. Ἐτσι τοῦ φάνηκε.

Γυρίζοντας μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀναζήτησιν τροφῆς, βλέπει ξαφνικὰ τὴ φτωχικὴ καλύβα τοῦ τυλιγμένης στὶς φλόγες. Ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀπελπισία κυρίευσαν τὴν πληγωμένη του καρδιά. Χάθηκε, λοιπόν, καὶ ἡ τελευταία του ἐλπίδα. Ὅτι τοῦ εἶχε ἀπομείνει, μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἔγινε παρανάλωμα τῆς φωτιᾶς. Καταδικασμένος τώρα

πιὰ νὰ πεθάνει, χωρὶς καμιά βοήθεια στὴν ἐρημιὰ του.

Ἐτσι νόμισε. Αὐτὸ τοῦ ἔλεγαν τὰ ψηλαφητὰ γεγονότα. Αὐτὸ τοῦ μαρτυροῦσε ἡ ὄρασή του. Αὐτὸ τοῦ φώναζε ἡ κοινὴ λογικὴ. Καὶ ὅμως αὐτό, ποῦ τοῦ φαινόταν σὰν ἡ πιὸ μεγάλη τραγωδία, θὰ ἀποδεικνυόταν ἡ πιὸ ἀνέλπιστη σωτηρία. Αὐτὸ ποῦ δὲν μπορούσε νὰ συλλάβει ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ, θὰ τοῦ τὸ ἐρμήνευε ἡ λογικὴ τῆς πίστεως, ἡ πρόνοια τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

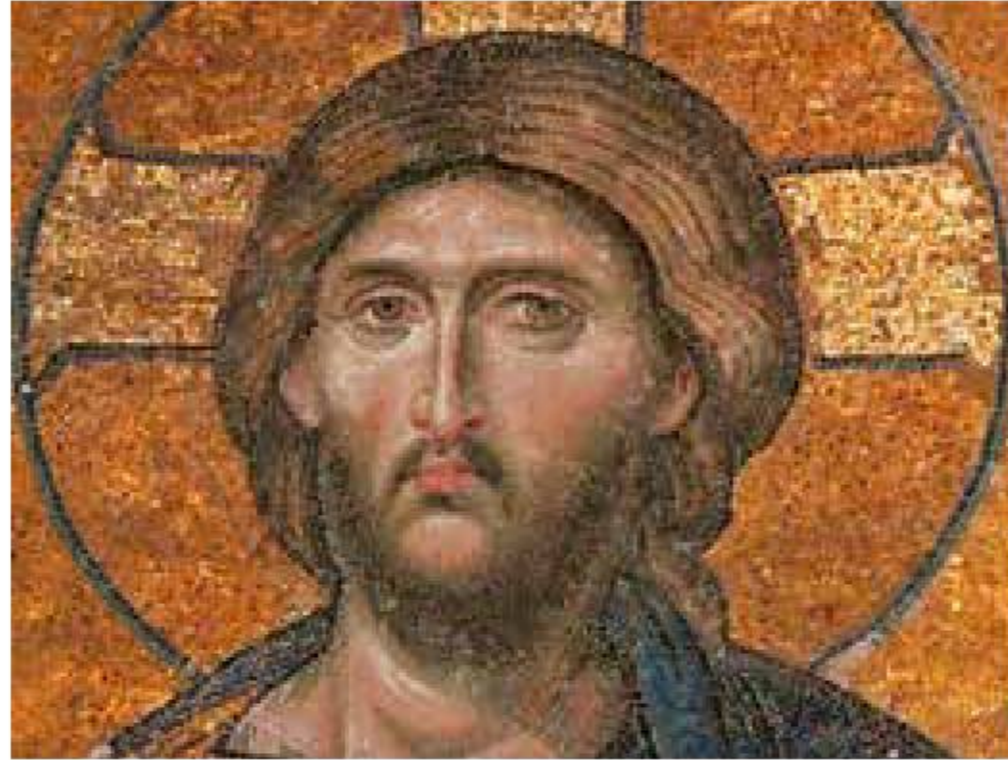
Μέσα στὸ ἀνεξερεύνητο σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ ἡ φαινομενικὴ καταστροφή, δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἀπάντηση τοῦ οὐρανοῦ στὶς θερμὲς προσευχές του. Τὴν ἴδια κιόλας ἡμέρα, τῆς πιὸ βαθιᾶς ἀπελπισίας του, ἔφθασε ἡ πιὸ γλυκιὰ ἐλπίδα του. Τὸ πλοῖο τῆς σωτηρίας του ἦταν τώρα γεγονός. Τὸ ξεχωρίζει πια καθαρὰ νὰ πλησιάζει τὴν ἐρημιὰ του. «Διακρίναμε ἀπὸ μακριὰ τὸν καπνὸ καὶ ἦλθαμε», θὰ τοῦ πεῖ γεμάτος συγκίνηση ὁ καπετάνιος.

Ἀλήθεια, γιὰ νὰ εἶναι τόσο κοντόθωρη ἡ πνευματικὴ μας ὄραση; Γιὰ νὰ μὴ βλέπουμε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸν ἥλιο, πίσω ἀπὸ τὴν καταιγίδα τὴν ξαστεριά; Γιὰ νὰ ὀλιγοπιστία μας νὰ σταματᾶει στὰ φαινόμενα ποῦ εἶναι μαῦρα καὶ θλιβερά; Γιὰ νὰ δὲν προχωρᾶει στὰ μὴ βλεπόμενα –στὶς πραγματικότητες τῆς πίστεως– ποῦ εἶναι φωτεινὰ καὶ ἐλπιδοφόρα;

Μιὰ δοκιμασία, μιὰ ἀποτυχία, μιὰ θλίψη δὲν εἶναι ποτὲ χωρὶς νόημα. Κρύβει πάντα ἓνα σκοπὸ γιὰ τὴ ζωὴ μας. Ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε ἀπλωμένες τὶς κεραῖες τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ τὸ συλλάβουν. Γιὰ τὸν πιστὸ τίποτα δὲν εἶναι τυχαῖο. Ἀντιχεῖ στὰ αὐτιά του ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «**Οἶδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν**» (Ρωμ. ν' 28). Γνωρίζουμε ὅτι σ' ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦν τὸν Θεό, ὅλα βοηθοῦν καὶ συνεργάζονται γιὰ τὸ καλὸ τους. Ὑπάρχει αὐτὴ ἡ προϋπόθεση τῆς ἀγάπης στὸν Θεό; Τότε καὶ τὸ πιὸ μεγάλο ἀτύχημα γίνεται εὐτύχημα.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ ...ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Διάβαζα μιὰ ωραία φράση γραμμένη ἀπὸ ἓνα κατασκηνωτὴ στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς του μιὰ μέρα μὲ καταρακτώδη βροχή: «Καλοκαιρία... μέσα στὰ μάτια μας νὰ βλέπουμε τὸν ἥλιο!» Μιὰ φράση τόσο δυνατὴ πού θὰ ἄξιζε νὰ τὴ γράψουμε κι ἐμεῖς, ὄχι στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς μας, ἀλλὰ στὴν εἴσοδο τῆς ψυχῆς μας. Ναί, μέσα στὰ μάτια μας μπο-

ροῦμε νὰ βλέπουμε τὸν ἥλιο ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιετράωρο. Νὰ μὴ δῦει ποτέ. Καὶ στὶς μπόρες καὶ στὶς θύελλες καὶ στὶς καταιγίδες. Καὶ στὶς πιὸ πυκνὲς συννεφίες. Ἄρκεϊ τὰ μάτια μας νὰ εἶναι καθαρὰ, ἀσυννέφιαστα, φωτεινὰ. Καὶ ξέρουμε, πὼς ἡ συννεφιά στὰ μάτια ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν καρδιά. Αὐτὴ θολώνει τὸ βλέμμα. Καὶ τὴν καρδιά τίποτε ἄλλο δὲν τὴν συννεφιάζει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Μπῆκε ἡ ἁμαρτία μέσα στὴν ψυχὴ; Κυριάρχησε; Θόλωσε τὸ βλέμμα. Ἐχασε τὴ λάμψη του, τὴν ἀθωότητά του, τὴ γλυκύτητά του. Ἀπὸ βλέμμα ἤρεμο, γαλήνιο, ἔγινε ἀνήσυχο, ἀνέκφραστο, θαμπό. Ἡ ἁμαρτία τὸ συννεφιάζει καὶ θὰ τὸ κάνει ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ χύσει δάκρυα, ἴσως καὶ πικρά.

Εἶπαν, πὼς τὰ μάτια εἶναι «τὰ παράθυρα τῆς ψυχῆς». Καὶ ὅ,τι συμβαίνει στὴν ψυχὴ, ἀντανεκλάται στὸ πρόσωπο. Χαίρεται ἡ ψυχὴ; Ἀκτινοβολοῦν τὰ μάτια τὴν ἴδια χαρούμενη λάμψη. Στενάζει ἡ ψυχὴ; Σκοτεινιάζει τὸ βλέμμα. Τὰ μάτια συνοδεύουν πάντα τὴν ψυχὴ στὸ τραγούδι ἢ στὸ θρῆνο τῆς. Εἶναι τὰ παράθυρά τῆς. Ἄν θέλουμε νὰ δοῦμε τὴν ψυχὴ, τὴ χαρὰ ἢ τὴ λύπη τῆς, ἄς κοιτάξουμε τὰ μάτια.

«Μέσα στὰ μάτια μας νὰ βλέπουμε τὸν ἥλιο!» Τί γίνεται ὅμως, ὅταν κανεὶς εἶναι φορτωμένος μὲ χίλια δυὸ προβλήματα μὲ οἰκογενειακὲς δυσκολίες, μὲ ἀντιδράσεις ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, μὲ οἰκονομικὲς καὶ ἄλλες στενοχώριες; Τί γίνεται, ὅταν δὲν βρίσκει κατανόηση καὶ συμπαράσταση οὔτε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πού θὰ περίμενε; Ἀπὸ τίς πιὸ ὀδυνηρὲς δοκιμασίες ἢ διάψευση τῶν ἐλπίδων.

Πράγματι, ὑπάρχουν στιγμὲς πού τὸ φωτεινὸ βλέμμα ἀπαιτεῖ ἥρωισμό. Χρειάζεται μεγάλη ψυχικὴ δύναμη, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ἡ καλὴ διάθεση. Ἀλλὰ καὶ τότε καὶ πιὸ πολὺ τότε, ὁ ἀγωνιστὴς Χριστιανός, πού ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, δὲν λησμονεῖ πὼς εἶναι κήρυκας τῆς χαρᾶς, τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδας. Τὸ χρέος του εἶναι νὰ χαίρει καὶ «ἐν τοῖς παθήμασι» καὶ νὰ γίνεται πάντοτε «εὐχάριστος» κατὰ τὴν παραγγελία τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Τὸ φωτεινὸ βλέμμα εἶναι σὰν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου. Πόσες οἰκογένειες, πόσες συντροφίες, πού ὑποφέρουν

ἀπὸ τὴν κακὴ τους διάθεση, θὰ μεταμορφώνονταν, ἂν τὰ μέλη τους ἔπαιρναν στὰ σοβαρὰ τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου νὰ ἔχουν καὶ νὰ διατηροῦν πάντοτε τὴν δικὴ Του χαρὰ «πεπληρωμένην» στὴν ψυχὴ τους (Ἰωάν. 13' 13). Ἡ χαρὰ αὐτή, ἡ ἀληθινή, ἡ ἀδιάκοπη, γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἀποτελεῖ πραγματικότητα. «Πάντοτε χαίρετε» (Α' Θεσ.

ε' 16) ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος.

Μιὰ εἰκόνα ἴσως μᾶς βοηθοῦσε καὶ ἐποπτικά. Τί κάνει τὸ ἀεροπλάνο, ὅταν συναντᾷ πυκνὴ συννεφιά; Προχωρεῖ μέσα στὰ σύννεφα, τὰ διασχίζει καὶ ἀνεβαίνει πάνω ἀπὸ αὐτά.

Αὐτὸ ἀκριβῶς μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ μεῖς. Νὰ ἀνεβαίνουμε πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Νὰ τὰ ἀφήνουμε ἀπὸ κάτω. Πῶς; Μὲ ὄχημα τὸ διαστημόπλοιο τῆς προσευχῆς ἀνεβαίνουμε ψηλά, πολὺ ψηλά. Προσεγγίζουμε «τὸν θρόνο τῆς χάριτος» (Εβρ. δ' 16) ἀπὸ ὅπου

ἀντλοῦμε ἄμεση καὶ ἀποτελεσματικὴ βοήθεια. Πετᾶμε πάνω ἀπὸ τίς δυσκολίες καὶ τίς δοκιμασίες. Δὲν τίς ἀφήνουμε νὰ ἐπηρεάζουν καὶ νὰ σκοτεινιάζουν τὴ ζωὴ μας. Τὶς ξεπερνᾶμε, γιὰ τὶς ἐναποθέτουμε μὲ ἐμπιστοσύνη στὴν πατρικὴ πρόνοια καὶ προστασία τοῦ Θεοῦ. Δὲν κυνηγᾶμε τὰ σύννεφα. Κυνηγᾶμε τὸν ἥλιο. Συναντᾶμε τὸν ἥλιο μέσα στὴ συννεφιά. Λουζόμαστε στὸ φῶς του. Γιατὶ ἔχουμε μέσα στὴν ψυχὴ μας τὸν ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Χριστό. «**Επὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα**» ἐπαναλαμβάνει γεμάτος πίστη καὶ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ζωντανὴ παρουσία καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὁ κάθε πιστός. Ἐχω ὑψωμένο τὸ βλέμμα, τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά στὸν οὐρανό. Καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας μὲ βεβαιώνει, πὼς κανένας, πού στηρίχθηκε στὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καθήμενο, δὲν διαψεύσθηκε. Πῶς λοιπόν, θὰ διαψευσθῶ ἐγώ;

“Ὅ,τι συμβαίνει στὴν ψυχὴ, ἀντανεκλάται στὸ πρόσωπο. Χαίρεται ἡ ψυχὴ; Ἀκτινοβολοῦν τὰ μάτια τὴν ἴδια χαρούμενη λάμψη. Στενάζει ἡ ψυχὴ; Σκοτεινιάζει τὸ βλέμμα. Τὰ μάτια συνοδεύουν πάντα τὴν ψυχὴ στὸ τραγούδι ἢ στὸ θρῆνο τῆς. Εἶναι τὰ παράθυρά τῆς. Ἄν θέλουμε νὰ δοῦμε τὴν ψυχὴ, τὴ χαρὰ ἢ τὴ λύπη τῆς, ἄς κοιτάξουμε τὰ μάτια.

«Τῆ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆ μεγάλης τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με

καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἐρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστός ἐρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἠθέλον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους,

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. ζ' 37-52, π' 12 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1-11

καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς

οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρτοί εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐάν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Καὶ ἀπῆλθεν ἕκαστος εἰς τὸν οἶκόν αὐτοῦ. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΨΑ

«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω».

Ὁκτὼ ἡμέρες διαρκοῦσε ἡ γιορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας. Ἀλλὰ ἡ τελευταία ἡμέρα ἦταν ἡ πιὸ ἐπίσημη. Σάλπιζαν οἱ ἱερεῖς σάλπιγγες καὶ μαζεύονταν ὅλος ὁ λαός. Τότε ἔσφαζαν ζῶα οἱ Ἑβραῖοι καὶ πρόσφεραν θυσίες στὸ Ναό. Ὁ Ἀρχιερέας ἔπαιρνε χρυσὸ κανάτι καὶ τὸ γέμιζε νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ Σιλωάμ. Κατόπιν ράντιζε μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον καὶ τὸν λαὸ καὶ ἔψαλλε: «**Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου**» (Ἦσ. ιβ' 3).

Τὴν τελευταία λοιπὸν καὶ ἐπίσημη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας ὁ Κύριός μας βρέθηκε ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τῶν προσκυνητῶν καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ διδάξῃ τὸν λαό. Πῆρε ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ νερὸ, μὲ τὸ ὁποῖο ράντιζε ὁ Ἀρχιερέας τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸ νερὸ αὐτὸ ἦταν ἕνας τύπος, μιὰ σκιά, ποὺ προειδοποιοῦσε ὅτι θὰ ἐρχόταν μιὰ ἡμέρα τὸ ἀληθινό, τὸ «**ὕδωρ τὸ ζῶν**». Καὶ αὐτὸ τὸ ζωντανὸ νερὸ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Χριστὸς δροσίζει τὶς ψυχές μας. Ὁ Χριστὸς καθαρίζει τὶς καρδιές μας. Ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ καὶ ἀγιάζει τὰ σύμπαντα. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν.

Ἄν τὸ πίστευαν αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἔτρεχαν στὸ Χριστὸ ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ εἶπε: «**Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω**».

Ἡ δίψα εἶναι πιὸ ἔντονο αἶσθημα καὶ ἀπὸ τὴν πείνα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ νικήσῃ τὴν πείνα καὶ νὰ ζήσει ἀρκετὲς ἡμέρες χωρὶς τροφή. Ὅμως χωρὶς νερὸ οἱ ἡμέρες του εἶναι μετρημένες.

Ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὴν βιολογικὴ δίψα, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη δίψα. Εἶναι ἡ πνευματικὴ δίψα γιὰ τὴν ὁποία κάνει λόγο ὁ Προφήτης Δαυὶδ στοὺς ψαλμούς του: «**Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα**» (Ψαλμ. μα' 3). Ἕνας πόθος ἅγιος καὶ δυνατὸς φλογίζει τὴν ψυχὴ τοῦ προφήτη. Καὶ χρησιμοποιοῦ ἕνα πολὺ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα. Καθὼς τὸ διψασμένο ἐλάφι μὲ πόθο πολὺ τρέχει στὶς κρυστάλλινες πηγές μὲ τὰ γάργαρα νερὰ γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴ δίψα του, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ μου σὲ ποθεῖ σφόδρα καὶ μὲ ἀχόρταγην δίψα ζητάει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί σου, Θεέ μου, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν παρηγοριά σου.

Ὁ Δαυὶδ ἔδωσε ὀρθὴ κατεύθυνση στὴν ἐσωτερικὴ του ἀναζήτησιν. Καὶ πέτυχε τὸ ποθούμενο. Νὰ ξεδιψάσῃ στὶς πνευματικὲς πηγές τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Καὶ ὄχι μόνο ὁ Δαυὶδ

ἀλλὰ καὶ τόσες ἅγιες ψυχές, ἑκατομμύρια ψυχές ποὺ ἀναζήτησαν «**τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα**» καὶ ξεδίψασαν κοντὰ Του.

Μπροστὰ στὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς δίψας γιὰ τὸν Θεό, τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς, τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ποῦ ἄραγε ὀφείλεται αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐσωτερικὴ πνευματικὴ δίψα τοῦ ἀνθρώπου;

Στὰ πρῶτα τρία κεφάλαια τῆς Γενέσεως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, βλέπουμε τὸ φαινόμενο αὐτὸ στὴν ψυχὴ τῶν πρωτοπλάστων. Ὅταν μὲ τὴν παρακοὴ στερήθηκαν τοὺς καρπούς τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό, τότε ἔνιωσαν τὴ μεγάλη ἀνάγκη καὶ τὴν ἄσβεστη δίψα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ θεία δίψα ὑπάρχει σὲ κάθε ψυχὴ.

Ἀλλὰ καὶ τὰ πορίσματα τῆς ψυχολογίας αὐτὸ μᾶς ἐπικυρώνουν. Ἐμφυτη, λοιπόν, εἶναι καὶ πανανθρώπινη αὐτὴ ἡ πνευματικὴ δίψα γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀγάπη.

Κάθε ἄνθρωπος λευκὸς ἢ μαῦρος, κίτρινος ἢ ἐρυθρό-δερμος, μορφωμένος ἢ ὄχι, αἰσθάνεται αὐτὴ τὴν πνευματικὴ δίψα λίγο ἢ πολὺ. Καὶ ὁ Θεὸς ποὺ ἔβαλε μέσα στὸν ἄνθρωπο αὐτὴ τὴ δίψα, εἶναι ὁ μόνος ἱκανὸς γιὰ νὰ τὴν ἱκανοποιήσει. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἐκφράζει παραστατικὰ ὁ ἅγιος Ἀβγουστίνος: «*ὦ Κύριε, ὁ ἄνθρωπος, πολλοστημόριο τῆς δημιουργίας σου, θέλει νὰ σὲ δοξάζει. Καὶ εἶσαι Σὺ ποὺ ἀφηνύζεις τὸν πόθο του νὰ σ' ἐξυμνεῖ. Γιατὶ μᾶς ἐπλασες γιὰ Σένα καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀγωνιᾷ, μέχρις ὅτου ἀναπαυθεῖ σιτοὺς κόλπους Σου*».

Ποῦ ὅμως ζητοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας τὴν ἱκανοποίησιν τῆς δίψας αὐτῆς; Ἄλλοι στὸ χρῆμα, στὴ δόξα, στὶς ἀπολαύσεις. Ἀποτέλεσμα: κενὸ ψυχικὸ, ἄγχος φοβερό, μοναξιά.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἀναζητητὲς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀναζητοῦν μὲ εὐκρίνεια «**τὸν ζῶντα Θεόν**».

«**Ἐάν τις διψᾷ...**» μᾶς εἶπες Κύριε! Ἀλλὰ δὲν βλέπεις Χριστέ μας, ὅτι εἴμαστε ὅλοι τρομερὰ διψασμένοι γιὰ ἀλήθεια, ἀγάπη, δικαιοσύνη, λύτρωση, γιὰ Σένα ποὺ εἶσαι ὁ μοναδικὸς Λυτρωτής! Κάνε μας, Κύριε Ἰησοῦ νὰ δεχθοῦμε ὀλόψυχα τὴν πρόσκλησή Σου: «**...ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω**». Τότε ἀληθινὰ θὰ ξεδιψάσῃ ἡ ψυχὴ μας καὶ θὰ δροσιοθεῖ ἡ ὑπαρξὴ μας ἀπὸ τὰ ὑπερκόσμια χαρίσματα τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πᾶς ὃς τις ὁμολογήσει ἐν ἑμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω

κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ
Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. ια' 33-ιβ' 2

ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ

ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι».

Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

«Ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος»

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου μας εἶναι πολὺ σημαντικά. Τὰ ἀπευθύνει στοὺς ἀγαπημένους του μαθητές, ἀλλὰ καὶ στοὺς μαθητές ὅλων τῶν αἰώνων. Ζητάει ὁ Κύριος Ἰησοῦς νὰ τὸν ὁμολογοῦμε μὲ ἀγάπη καὶ αὐταπάρνηση. Καὶ στὴ συνέχεια μᾶς τονίζει ὅτι **«ὅποιος δὲν παίρνει σταθερὴ ἀπόφαση νὰ ὑποστῇ κάθε ταλαιπωρία καὶ σταυρικὸ ἀκόμην θάνατο γιὰ τὴν πίστη στὸ ἅγιο Πρόσωπό του καὶ δὲν τὸν ἀκολουθεῖ ὡς ἀρχηγὸ καὶ ὑπόδειγμά του, δὲν εἶναι ἄξιος γι' Αὐτόν»**.

Αὐτὴν τὴν μεγάλην αὐταπάρνηση ἔδειξαν οἱ Ἅγιοι Πάντες μὲ θαρρετὴ ὁμολογία, μὲ ταλαιπωρίες ἀφάνταστες καὶ μὲ βασανιστήρια καὶ μαρτύρια φοβερὰ, ἀκόμην καὶ μὲ σταυρικὸ θάνατο, χάριν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς ποὺ τιμᾶ ἰδιαίτερος σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας εἶχαν ἥρωισμό καὶ αὐτοθυσία. Παρουσίασαν γενναιότητα καὶ αὐταπάρνηση.

Ἀπαρνήθηκαν ἐλεύθερα πρῶτα-πρῶτα τὸν ἑαυτό τους. Ἀπαρνήθηκαν τὶς ἀδυναμίες τους.

Ἀπαρνήθηκαν τὰ ἐγκόσμια καὶ τὴν προσκόλλησιν σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα. Εἶχαν χρήματα πολλὰ καὶ τὰ ἔδωσαν ὅλα, γιὰ τοὺς φτωχοὺς, γιὰ νὰ ζήσουν ἅγια ζωὴ καὶ ἀγγελικὴ πολιτεία. Ἄλλοι ὅμως, σὰν τὸν Μέγα Βασίλειο Ἀρχιεπίσκοπο Καισαρείας ἐργάστηκαν μέσα στὸν κόσμον καὶ μὲ τὴν περιουσία τους ἔφτιαξαν Βασιλείδες, ἰδρύματα πρότυπα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς λεπρούς, τὰ ὄρφανὰ, τοὺς γέροντες.

Πῆραν στὰ σοβαρὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀναφέρεται στὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, **«Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του παραπάνω ἀπὸ μένα, δὲν εἶναι ἄξιος νὰ λέγεται μαθητὴς μου. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν γιό του ἢ τὴν κόρη του παραπάνω ἀπὸ μένα δὲν εἶναι ἄξιος νὰ λέγεται μαθητὴς μου»**.

Ἀγάπησαν τὸν Κύριον Ἰησοῦν παραπάνω ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά τους οἱ Ἅγιοι Πάντες, ὅπως ἡ Φαβιόλα, ἡ ἀγία Βαρβάρα, ἡ ἀγία Εἰρήνη, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης καὶ τόσοι ἄλλοι ἀνώνυμοι καὶ ἐπώνυμοι μάρτυρες. Γιατὶ δὲν εἶχαν καμία προσκόλλησιν στὰ γήινα καὶ πρόσκαιρα καὶ ποθοῦσαν τὰ ἐπουράνια.

Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶχε γίνε ἡ πρώτη καὶ μεγάλη τους ἀγάπη. Κι αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ξεπερνοῦσε κάθε

ἄλλη ἀγάπη καὶ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Καὶ μεῖς λοιπὸν οἱ σημερινοὶ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ καλοῦμαστε νὰ ζήσουμε τὴ χριστιανικὴ μας ζωὴ μὲ αὐταπάρνηση, ὅπως οἱ Ἅγιοι Πάντες.

Ἀπαρνήθηκαν ἐκεῖνοι τὸν ἑαυτό τους, νὰ ἀπαρνηθοῦμε καὶ μεῖς τὸν ἑαυτό μας.

Γιατὶ τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἑαυτός μας; Εἶναι τὸ εἶδωλό μας, τὸ ἐγὼ μας. Μακριὰ ἀπὸ τὴν χάρη τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐγωκεντρικός. Ἄξονας ὅλου τοῦ κόσμου γίνεται ὁ ἑαυτός του. Παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀναζητᾷ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του.

Κριτήριο δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ οὔτε ἡ πίστιν οὔτε τὸ Εὐαγγέλιον οὔτε τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου, ἀλλὰ τὸ στενὸ προσωπικὸ συμφέρον καὶ ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἐγωιστικῶν θελημάτων.

Ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ ἀνῆκει στὸν Χριστὸ καὶ θέλει νὰ ζεῖ μὲ αὐταπάρνηση, δὲν ἔχει δικό του θέλημα. Τὸ θέλημά του προσπαθεῖ νὰ ταυτίζεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ καθένας μας εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαλέξει τὸν Χριστὸ ἢ τὸν κόσμον ποὺ ἀντιστρατεύεται στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θὰ διαλέξει τὸν Χριστὸ γιὰ Κύριον τῆς ψυχῆς του καὶ τῆς ζωῆς του, ἀπαρνιέται θεληματικὰ τὰ θελήματα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ του καὶ προσφέρει ἄνευ ὄρων τὴ θέλησὶν τοῦ Χριστοῦ.

Πράγματι εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ χρειάζεται ἥρωισμό στὴν φίλαυτη ἐποχὴ μας, ν' ἀπαρνηθεῖ κανεὶς τὸ θέλημά του καὶ νὰ ἐφαρμόζει κάθε μέρα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ διαπιστώνουμε πολὺ εὐκόλα, ὅταν καλοῦμαστε νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὴν αὐταρέσκειά μας. Ὅ,τι μᾶς ἀρέσει θέλουμε νὰ τὸ κάνουμε ὅπωςδήποτε. Δὲν κοιτᾶμε ὅμως ἂν αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀρέσει, εἶναι ἀρεστὸ στὸν Θεό.

Ὁ αὐτάρεσκος ἄνθρωπος διασκεδάζει, ὅπως τοῦ ἀρέσει, ἔστω κι ἂν βλάπτει τὴν ψυχὴ του. Φοράει ὅποιο ροῦχο κολακεύει τὴ φιλαρέσκειά του, ἔστω κι ἂν αὐτὸ προκαλεῖ καὶ σκανδαλίζει τοὺς ἄλλους. Διαβάζει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, ἔστω κι ἂν αὐτὸ μολύνει τὸ νοῦ του καὶ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς του.

Αὐταπάρνηση σημαίνει ἡ αὐταρέσκεια, ἡ φιλαρέσκεια καὶ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια νὰ γίνουν θεαρέσκεια.

Αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀπασχολεῖ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας εἶναι, πῶς θὰ ἀρέσουμε στὸν Κύριον μας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Σπέρνει καὶ στὰ ἀγκάθια

«Δὲν δημιουργεῖ εὐλογα ἐρωτηματικὰ ἢ παραβολὴ τοῦ Σπορέως ποὺ ρίχνει τὸν σπόρο τοῦ ἀδιακρίτως στὰ ἀγκάθια, στὶς πέτρες; Τί νόημα ἔχει μιὰ τέτοια σπορά;»

Ἀσφαλῶς ἓνα τέτοιο ἐρώτημα ἔχει τὸν λόγο του. Ἀλλὰ ἔχει καὶ τὴν ἀπάντησή του. Φυσικὰ δὲν ρίχνει κανεὶς τὸν σπόρο τοῦ στοῦ πέτρινο ἔδαφος, ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια. Ἐδῶ ὅμως πρόκειται γιὰ μιὰ διαφορετικὴ σπορά, παράδοξη ἐκ πρώτης ὄψεως, θεϊκὴ. Πράγματι ὁ θεῖος Σποριὰς δὲν ἔριξε τὸν πολυτίμητο σπόρο Του μόνο στὴν ἀγαθὴ γῆ. Ἐνα μόνο μέρος ἔπεσε σ' αὐτή. Τὰ ἄλλα τρία ἔπεσαν στὴν ἄγονη γῆ. **«Παρὰ τὴν ὁδόν», «ἐπὶ τὰ πετρώδη» καὶ «ἐπὶ τὰς ἀκάνθας»** (Ματθ. 13' 4,5,7).

Καὶ τὸ εὐλογο ἐρώτημα μένει. Καὶ ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἀπορία ἐκφράζει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ συγχρόνως δίνει καὶ τὴν ἀπάντησή. Καὶ ἡ ἀπάντησή εἶναι τόσο πειστικὴ καὶ μεγαλειώδης: **«Καὶ πῶς ἂν ἔχοι λόγον, ρωτᾷ ὁ ἴδιος, ἐπὶ τὰς ἀκάνθας σπεύρειν, ἐπὶ τὴν πέτραν, ἐπὶ τὴν ὁδόν; Ἐπὶ μὲν τῶν σπερμάτων καὶ τῆς γῆς οὐκ ἂν ἔχοι λόγον, ἐπὶ δὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν διδαγμάτων καὶ πολὺν ἔχει τοῦτο τὸν ἔπαινον· ὁ μὲν γὰρ γεωργὸς εἰκότως ἂν ἐγκαλοῖτο (κατηγορεῖτο) τοῦτο ποιῶν· (οὐ γὰρ ἔστι τὴν πέτραν γενέσθαι γῆν, οὐδὲ τὴν ὁδὸν μὴ εἶναι ὁδόν, οὐδὲ τὰς ἀκάνθας μὴ εἶναι ἀκάνθας). Ἐπὶ δὲ τῶν λογικῶν οὐκ οὕτως· δυνατὸν γὰρ τὴν πέτραν μεταβληθῆναι καὶ γενέσθαι γῆν λιπαρὰν καὶ τὴν ὁδὸν μηκέτι καταπατεῖσθαι... ἀλλ' εἶναι ἄρουραν πίονα (γόνιμη γῆ) καὶ τὰς ἀκάνθας ἀφανισθῆναι καὶ πολλῆς ἀπολαύειν ἀδείας τὰ σπέρματα. Εἰ γὰρ μὴ ἐξῆν, οὐκ ἂν ἔσπειρεν οὗτος· εἰ δὲ μὴ ἐγένετο ἐπὶ πάντων ἡ μεταβολή, οὐ παρὰ τὸν σπείροντα, ἀλλὰ παρὰ τοὺς μὴ βουλομένους μεταβληθῆναι».**

Ποιὰ, λοιπόν, δικαιολογία καὶ ποιὰ δικαίωση μπορεῖ νὰ βρεῖ ἡ σπορὰ μέσα στὰ ἀγκάθια, πάνω στὴν πέτρα, κοντὰ στοῦ δρόμο; Δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη; Ἐτσι εἶναι προκειμένου γιὰ τὰ σπέρματα τῆς γῆς. Ὄταν ὅμως πρόκειται γιὰ πνευματικὴ σπορὰ μέσα στὶς ψυχὲς γιὰ τὴν προσφορὰ τοῦ θεοῦ λόγου, ὄχι μόνο δὲν εἶναι πράξη ἀκρισίας, ἀλλὰ τουναντίον εἶναι ἐνέργεια ποὺ ἀξίζει πολὺ τὸν ἔπαινο. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ κατηγορηθεῖ ὁ γεωργὸς ποὺ θὰ ἔκανε κάτι τέτοιο. Ἀκριβῶς γιὰ τὸ δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ πέτρα νὰ γίνῃ γόνιμη γῆ οὔτε ἡ ὁδὸς οὔτε τὰ ἀγκάθια. Ἀλλὰ ἂν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τὴν ἀψυχὴ φύση, δὲν ἰσχύουν γιὰ τὴν λογικὴ δημιουργία, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐδῶ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθοῦν μοναδικὲς πνευματικὲς καλλιέργειες καὶ θαυμαστὲς καρποφορίες. Πέτρινες καρδιὲς εἶναι δυνατὸν νὰ μαλακώσουν καὶ νὰ γίνουν εὐαίσθητες κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ θεοῦ λόγου. Ἀδιάφοροι καὶ ψυχροὶ μπορεῖ νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ τὴ ζωογόνο χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἄν οἱ θαυμαστὲς ψυχικὲς μεταβολὲς

θεωροῦνται ὄνειρο γιὰ τοὺς μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπους, ἀποτελοῦν ψηλαφητὴ πραγματικότητα στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχει τόσες καὶ τέτοιες συγκλονιστικὲς ἀλλαγὲς νὰ παρουσιάσει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ ξεπερνοῦν σὲ θαυμασμὸ καὶ αὐτὴ τὴ βλάστηση καὶ καρποφορία τῆς πέτρινης γῆς. Ὁ οὐράνιος Γεωργὸς τῶν ψυχῶν δὲν σταματᾷ τὴν σπορὰ. Ὅργωνει, σπέρνει, ποτίζει καὶ περιμένει. Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη ποτὲ δὲν κουράζεται, ποτὲ καὶ γιὰ κανένα δὲν ἀπελπίζεται. Ἄπειρο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ ἔλεος μιλάει πάλι ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: **«Μὴ μοῦ λές, εἶμαι βλάσφημος. Μὴ μοῦ λές, εἶμαι διώκτης, ἀκάθαρτος. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἔχεις παραδείγματα. Σὲ ὅποιο λιμάνι θέλεις μπορεῖς νὰ καταφύγεις, νὰ βρεῖς τὰ ὑποδείγματά σου. Θέλεις στὴν Καινὴ Διαθήκη; Θέλεις στὴν Παλαιά; Στὴν Κ. Διαθήκη θὰ συναντήσεις τὴν περίπτωση τοῦ ἀποστόλου Παύλου, στὴν Παλαιὰ τὸν Δαβίδ. Μὴ μοῦ φέρνεις προφάσεις καὶ δικαιολογίες. Ἀμάρτησες; Μετανόησε. Πάρα πολλές φορές ἀμάρτησες; Πάρα πολλές φορές μετανόησε».**

Καὶ συνεχίζει ὁ ἴδιος: **«Μὴ μοῦ λές: Πῶς σώζομαι; Μὴ μοῦ λές: Πῶς; Μόνο θαύμαζε καὶ δόξαζε τὸν Θεό. Γιατὶ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ρωτήσω: Πῶς σώθηκε ὁ ληστής; Ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του τὴν πέρασε μὲ φόνους, μὲ σφαγές, μὲ αἷμα, μὲ διαρρήξεις, μὲ ἀρπαγές. Καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν μετανόησε. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καταδικάστηκε καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ στεφανώθηκε. Δὲν ἦταν κύριος τῆς ζωῆς του πάνω στὸν σταυρὸ καὶ ἔγινε κύριος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἐχασε τὰ πάντα ἐδῶ στὴ γῆ καὶ κέρδισε τὸν οὐρανό. Πῶς; Μὲ ἓνα λόγο. Τί εἶπε; **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».** Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἦταν τόσο ἰσχυρός; Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ μαζί μὲ τὴν μετάνοια τοῦ ληστή τὸν ἔκανε πολίτη τοῦ παραδείσου. Πῶς; Τὸ πῶς δὲν τὸ γνωρίζω. Ἐνα μὲ ἐνδιαφέρει, ἡ σωτηρία. Ὁ τρόπος δὲν μὲ ἀπασχολεῖ. Τὴ θεραπεία σου ζητᾷ ἀπὸ τὸν γιατρὸ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ρωτήσῃς τὸ "πῶς;" Ἐδῶ ὁ Θεὸς εἶναι ποὺ σώζει καὶ τολμᾷ νὰ λές τὸ "πῶς;". Ἐπομένως οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας οὔτε γιὰ κανένα ἄλλον ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζομαστε γιὰ τὴ σωτηρία του.**

Ἡ ὑπόθεση, λοιπόν, τῆς σωτηρίας μας δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα. Εἶναι θεῖο ἔργο. Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μᾶς καταδιώκει νύχτα μέρα. Καμιὰ ψυχὴ δὲν θέλει νὰ χαθεῖ. **«Πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».** Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ ἀγάπη καὶ ἀγαθότητά Του **«τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκε»**, παρέδωσε στὸν σταυρικὸ θάνατο, **«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»** (Ἰωάν. γ' 16). Καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέει, πῶς ὁ θεϊκὸς σπόρος δὲν ἔμεινε ἀνενεργός, ἔστω καὶ ἂν ἔπεσε στὴν πέτρα ἢ ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια. Παντοδύναμος καθὼς εἶναι, ἔδωσε καρπὸν σωτηρίας ἑκατονταπλάσιο.

Ἀνακαίνισε τὴν ἀνθρωπότητα

Χρειάζεται βουνὸ προκατάληψη γιὰ νὰ ἀμφισβητήσει κανεὶς μερικές αὐταπόδεικτες ἀλήθειες. Ἀλήθειες ποὺ φωνάζουν μόνες τους, γιὰτὶ ἄλλαξαν τὴν πορεία τῆς ἱστορίας. Ἄλλαξαν, ἀνακαίνισαν τὴν ἀνθρωπότητα, ὄχι μὲ ἐξωτερικὲς ἀλλαγές, ἀλλὰ μὲ ἐσωτερικὲς πνευματικὲς μεταμορφώσεις.

Καὶ ὅμως δὲν ἔλειψαν ἄνθρωποι ποὺ θέλησαν νὰ ἀμφισβητήσουν γεγονότα ψηλαφητά. Εἶχαν τὴν ψευδαίσθηση, πὼς μποροῦν νὰ καταργήσουν τὸν ἥλιο, γιὰτὶ ἔκλεισαν τὰ μάτια τους στὸ φῶς του. Ποιοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ τί ἀμφισβήτησαν; Εἶναι οἱ ἀρνητὲς καὶ πολέμιοι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας: «*Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, φωνάζουν, δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἓνα κράμα ἰουδαϊσμοῦ, μεσογειακοῦ μυστικισμοῦ καὶ ἀνατολικῶν μύθων!*»

Τὴν ἀπάντηση τὴ δίνει ἡ ἴδια ἡ χριστιανικὴ πίστη. Εἴκοσι αἰῶνες τώρα, τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου μένει ἀξεπέραστο. Ἀξεπέραστο ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ μοναδικὸ γιὰ τὴν ἠθικὴ ὁμορφιὰ καὶ τὴν πνευματικὴ ἀκτινοβολία του. Γιὰτὶ καὶ ὅλα ἂν θελήσουν νὰ τὰ ἀμφισβητήσουν, ἓνα δὲν μποροῦν νὰ ἀρνηθοῦν: Τὴν ἀνυπερβλήτη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶς πνευματικὲς κατακτήσεις του στὴν ἀναμόρφωση τῆς ἀνθρωπότητας. «Ὅ,τι πιὸ ὠραῖο, πιὸ ἀγνό, πιὸ ἅγιο, στὸν Χριστιανισμὸ θὰ τὸ συναντήσουμε.

Τὸ ἔργο ποὺ θεμελίωσε ὁ Θεός, ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μιλάει μόνο του. Δυὸ χιλιάδες χρόνια ἡ θεϊκὴ μορφή τοῦ Χριστοῦ μένει μοναδική. Φώτισε ὅλους τοὺς δρόμους τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἐδιώξε τὰ κλαυσοπούλια τῆς νύχτας, τὶς τυραννικὲς δεισιδαιμονίες καὶ τὶς σκοταδιστικὲς προλήψεις ποὺ γέμιζαν μὲ ἀγωνία καὶ φόβο τὶς καρδιές. Ἐφερε τὴν πνευματικὴ ἐλευθερία καὶ τὴ λύτρωση σ' ἓνα κόσμον ποὺ στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ βραχνὰ τῆς πιὸ σκληρῆς τυραννίας. Σκόρπισε τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης παντοῦ. Καθάρισε τὶς καρδιές, γιὰ νὰ τραγουδοῦν ἐλεύθερες τὴν πανευφρόσυνη χαρὰ τους.

Καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι θεωρίες. Ἀποκαλυπτικὲς οἱ μαρτυρίες καὶ συνταρακτικὲς οἱ ὁμολογίες ὄλων ἐκείνων ποὺ ἔζησαν στὴν ἄγνοια ἢ στὴν πλάνη καὶ σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς τους ἀστράψε μπροστὰ τους ἓνα δυνατὸ φῶς ποὺ τοὺς ἔδειξε τὸν δρόμον τῆς Δαμασκοῦ. Περιοριζόμαστε σὲ μία, ἡ ὁποία εἶναι τόσο ἀποκαλυπτικὴ, τὴν περίπτωσιν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Ἄς ἀκούσουμε τὴν ὁμολογία του.

«*Μὲ κύκλωναν οἱ ἀτμοὶ τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων. Μέσα στὰ σύννεφά τους δὲν διέκρινα πᾶ τὴν στοργὴ ἀπὸ τὸ πάθος. Καὶ ἔτσι ἔπεφτα στὶς ἀβύσσους τῶν πόθων, στοὺς αἰσχροὺς γκρεμοὺς τῆς ἀκολασίας.*» Τὸ δράμα του κάθε μέρα γινόταν πιὸ ὀδυνηρό, ὁ βοῦρκος του πιὸ πνιγηρὸς, ὁ πόνος του ἀσπύκωτος, τὰ τραύματά του ἀγιάτρευτα, τὸ ἄγχος του βραχνᾶς ποὺ τὸν ἔπνιγε. Καὶ τότε τὸ βογγητὸ τῆς ψυχῆς του ξεσποῦσε σὲ κραυγὴ ἀπελπισίας: «*Πότε θὰ σωθῶ; Πότε θὰ λυτρωθῶ;*

Ἀῦριο; Μεθαῦριο; Πάντα, λοιπόν, αῦριο; Πότε σήμερα; Γιατί ὄχι τώρα; Γιατί ὄχι ἀμέσως νὰ ἀλλάξω γιὰ πάντα;». Ὅταν ὅμως «*ἡ νῦξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν... καὶ ἐνεδύθη τὸν Κύριον Ἰησοῦν*», τότε ὅλα ἄλλαξαν μέσα του καὶ γύρω του. Τότε ἔζησε σὲ ὅλη τὴν ἔντασή τους τὰ λόγια τοῦ διδασκάλου του, τοῦ ἀγίου Ἀμβροσίου: «*Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Θὲς νὰ γιάνουν οἱ πληγές σου; Εἶναι ὁ γιατρός. Νὰ γαληνέψει ὁ πυρετός σου; Εἶναι τὸ ζωντανὸ νερό. Νὰ τιμωρηθεῖ ἡ ἀδικία; Εἶναι ἡ θεία δικαιοσύνη. Ἄν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, εἶναι ἡ δύναμη. Ἄν φοβᾶσαι τὸν θάνατον, εἶναι ἡ ζωὴ. Ἄν ζητᾶς τὸν οὐρανόν, εἶναι ὁ δρόμος. Ἄν μισεῖς τὰ σκοτάδια, εἶναι τὸ φῶς. Ἄν πεινᾶς, εἶναι ἡ τροφή.*»

Πῶς, λοιπόν, ἓνα ἀνθρώπινο, ὅπως ἰσχυρίζονται, δημιούργημα εἶχε τέτοια ἀπήχηση; Πάνω σὲ μιὰ ἀπάτη θεμελιώθηκε ἡ ὑπερκόσμια ἀλήθεια; Ἐνα ψέμα ἔδωσε ἔμπνευση στὶς ἅγιες μορφές τῆς ἱστορίας; Οἱ πρωτεργάτες μιᾶς ἀσύλληπτης ἀγάπης, ἀπὸ τὴν πλάνη ἀντλήσαν τὴ δύναμιν; Ἀπὸ σάπιες ρίζες βλάστησε τὸ θαυμαστὸ δένδρον ποὺ σκέπασε ὅλη τὴ γῆ καὶ πρόσφερε στὴν ἀνθρωπότητα τοὺς ὠριμοὺς καρπούς του καὶ βρῆκαν κάτω ἀπὸ τὴν φυλλωσιά του, δροσιὰ τόσοι ὁδοιπόροι τῆς ζωῆς;

Πῶς εἶναι δυνατόν, γράφει ὁ Μεσσόρι, νὰ ἀνάβλυσε ἀπὸ μολυσμένη πηγὴ «ἡ παγκόσμια, αἰώνια καὶ ὀριστικὴ θρησκεία», ὅπως τὴν ὄρισε ὁ Ρενάν, ὁ ὁποῖος, ξεπερνώντας ἀκόμα καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἀπολογητὲς,

τόλμησε νὰ δηλώσει, πὼς «*ὄ,τι καὶ ἂν ἐπιχειρηθεῖ ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη καὶ γνήσια χριστιανικὴ παράδοση, θὰ εἶναι ἀνώφελο καὶ μάταιον*»;

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀπάντηση: Ἡ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία εἶναι ἀπάτη καὶ πρέπει νὰ ξεσκεπασθεῖ καὶ νὰ πεταχθεῖ –ἀλλὰ τότε τί μένει στὴν ἀνθρωπότητα;– ἢ εἶναι θεόπνευστη καὶ πρέπει νὰ στεκόμαστε μὲ τὸ σεβασμὸ ποὺ τῆς ἀξίζει. Εἶναι ἀντιφατικοὶ οἱ πολέμιοί της, ὅταν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ λένε, ὅτι τὰ Εὐαγγέλια ἔχουν ἀσύγκριτο ὕψος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ παρουσιάζουν ἀνθρώπινο κατασκευάσμα. Χαρακτηρίζουν τὸ μήνυμα τοῦ Ἰησοῦ, ὡς τὴν «ἐσωτερικὴ δύναμιν ποὺ δάμασε τὸν χρόνον, τὸ δυνατὸ κρασί ποὺ δὲν παύει νὰ μεθᾶ, ὡς τὸν ἀνώτατον νόμον μπροστὰ στὸν ὁποῖον λυγίζουσι τὰ πάντα» καὶ συγχρόνως ἀρνοῦνται τὴν θεότητά Του. Ἐπομένως ἢ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία ἢ δὲν εἶναι τίποτα. Τολμοῦν ὅμως νὰ τὸ ποῦν;

**Δυὸ χιλιάδες χρόνια
ἡ θεϊκὴ μορφή τοῦ
Χριστοῦ μένει μοναδική.
Ἐφερε τὴν πνευματικὴ
ἐλευθερία καὶ τὴ λύτρωση
σ' ἓνα κόσμον ποὺ στέναζε,
σκόρπισε τὸ ἄρωμα
τῆς ἀγάπης παντοῦ.**

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν παρά τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν

λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς. καὶ λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ
Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΑΓΙΟΡ. ΠΑΤΕΡΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. δ΄ 18-23
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. β΄ 10-16

δαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα

αὐτῶν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

«Περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς... θεραπεύων πᾶσαν νόσον».

Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ εἶναι γιὰ τοὺς ἀρρώστους. Γι' αὐτοὺς ποὺ βασανίζονται καὶ ταλαιπωροῦνται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου στὸ σπῆτι τους ἢ σὲ κάποιον νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ εἶναι κοντὰ τους καὶ συμπαραστέκονται στὸν ἄρρωστο. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς ὁ Χριστὸς ἔχει κάτι νὰ πεῖ. Γιατὶ στάθηκε δίπλα σὲ τόσους ἀσθενεῖς καὶ τοὺς χάρισε ὑγεία, δύναμη, χαρά.

Ἡ προσφορὰ τοῦ γιατροῦ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ὁ Ἰησοῦς θεράπευε τοὺς ἀρρώστους, ἡ φύση τῆς ἀρρώστιας δὲν ἄλλαξε μέχρι σήμερα οὔτε ἡ φθοροποιὸς ἐπίδρασή της στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἄλλαξε ὅμως πολὺ, προόδευσε ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Ἦταν μὲ πολλές ἐλλείψεις τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Μὲ πολλές δυνατότητες σήμερα. Ἰκανὴ νὰ ἀντιμετωπίσει μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὰ σύγχρονα μέσα πολλὰ καὶ δύσκολες καταστάσεις. Στὴ διάθεσή της νοσοκομεῖα μεγάλα μὲ ἐρευνητικὰ κέντρα καὶ πολλὰ βοηθητικὰ μέσα.

Φυσικὰ αὐτὸ ἔχει ἐπηρεάσει πολὺ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Τὸν θάμπωσε. Τὸν ἔκανε νὰ ἐξαρτᾶ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὴν θεραπεία καὶ τὴν ὑγεία του ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Καὶ παραμέρισε τὸν Θεό. Ἔτσι, μόλις συμβεῖ τὸ παραμικρὸ, μόλις νιώσει τὸν ἐλάχιστο κλονισμό στὴν ὑγεία, τρέχει στοὺς γιατροὺς, στὰ νοσοκομεῖα. Καταθέτει ἐκεῖ καὶ χρήματα καὶ ὅλη του τὴν ἐμπιστοσύνη. Γιατὶ πιστεύει πὼς αὐτὴ καὶ μόνο εἶναι ἰκανὴ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ξαναβρεῖ τὸ χαμένο του θησαυρὸ, τὴν ὑγεία.

Πλάι ὅμως στὴν ἐπιστήμη τῆς ἰατρικῆς ἀπαραίτητη καὶ

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Ποιὰ θέση ἔχει σ' ὅλα αὐτὰ ὁ Θεός; Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη (Σοφία Σειράχ λη' 6) μᾶς τονίζει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: **«Αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ»**. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ὥστε νὰ δοξάζεται μὲ τὰ θαυμαστά του ἔργα. Καὶ ἀκόμα προσθέτει: **«Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς φάρμακα... ἐν αὐτοῖς ἐθεράπευσε καὶ ἤρε τὸν πόνον αὐτοῦ»**, τοῦ

ἀνθρώπου δηλαδὴ (στ' 4,7). Κι ἀκόμα καὶ ὅταν ἀσκεῖται ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ὁ Κύριος ἀόρατα καθοδηγεῖ τὴν πορεία τῆς θεραπείας. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπολύτως ποὺ νὰ γίνεταί χωρὶς τὸ θέλημά Του ἢ τὴν παραχώρησή Του. Δὲν εἶναι σωστό, λοιπόν, νὰ ἀπευθυνόμαστε μόνο στὴν ἰατρικὴ καὶ νὰ ἀγνοοῦμε τὸν ἐμπνευστὴ καὶ δωρητὴ της. Ἐπειτα, οἱ δυνατότητες τῆς ἰατρικῆς δὲν εἶναι ἀπεριόριστες. Συχνά, σταματᾶει μπροστὰ στὸν ἄρρωστο, μὴ μπορώντας νὰ τοῦ προσφέρει καμιά ἀποτελεσματικὴ βοήθεια. Πόσες φορές οἱ ἐκπρόσωποί της ὁμολογοῦν: **«Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα μόνον ὁ Θεός»**.

Ὅταν ὁ Κύριος περπατοῦσε στὴ γῆ μας, μὲ ἕνα καὶ μόνο λόγο Του ζωογονοῦσε σβησμένα βλέμματα, στερέωνε παράλυτα μέλη, δρόσιζε ψημένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ μέτωπα. Τίποτα δὲν ἦταν ἀδύνατο γι' αὐτόν. Καμιά ἀρρώστια δὲν ἦταν ἀκατανίκητη. Ἡ θεία Του παντοδυναμία ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἰατρικὲς καὶ τοὺς γιατροὺς τοῦ κόσμου. Ἐδιώχνε μὲ τὴν πιὸ μεγάλην εὐκολία τὴν ἀρρώστια καὶ χάριζε ἀμέσως τὴν ὑγεία χωρὶς κανένα διάμεσο στάδιο ἀναρρώσεως. Θεράπευε **«πᾶσαν νόσον»**, ὅπως διηγεῖται ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής. Κι ἀκόμα **«ὄσοι ἤπιοντο αὐτοῦ, ἐσώζοντο»** (Μάρκ. στ' 56). Μὲ μιὰ ὅμως προϋπόθεση: Τὴν πίστη. Πίστη στὴν ἀγάπη Του, στὴν παντοδυναμία Του, στὴ θεία ἀποστολή Του. Καὶ σήμερα καὶ πάντοτε ὁ Ἰησοῦς μᾶς λέει: **«Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι»** (Μάρκ. θ' 23). Καὶ γιὰ νὰ κάνει ὁ Κύριος τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ δώσει ὡς πανάγαθος καὶ παντοδύναμος ποὺ εἶναι τὴν ποθητὴν θεραπεία, ζητάει αὐτὴ τὴ ζωντανὴ πίστη.

Ὅσοι πονᾶμε καὶ ὑποφέρουμε ἀπὸ κάποια ἀρρώστια, ἂς προσέξουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Δὲν θὰ ἀφήσουμε βέβαια τὸν γιατρό. Γιατὶ **«αὐτὸν ἔκτισε Κύριος»** (Σοφ. Σειρ. λη' 1). Ἀλλὰ πάνω ἀπὸ αὐτόν ἂς βάλουμε τὸν Θεὸ μας. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ παντοδύναμος γιατρός. Ἄς καταφύγουμε μὲ πίστη σ' Αὐτόν. Ἄς προσευχηθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη. Ἡ προσευχὴ θὰ φέρει ὅλους μας κοντὰ στὸν Θεό. Ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸ θὰ Τὸν φέρει κοντὰ στὰ κρεβάτια τοῦ πόνου καὶ τῶν πονεμένων μας.

«Ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθαλμὸς· ἂν οὖν ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμα σου φωτεινὸν ἔσται· ἂν

δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμα σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστὶ, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί ποιήτε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΙΟΥΝΙΟΥ

Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. στ' 22-33

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ε' 1-10

αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν

ἓνα; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλλώμεθα; Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

Η ΚΛΙΜΑΚΑ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

«Οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;»

Ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Κύριός μας ἔθεσε στὴν περίφημη «ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία» Του, πολλὰ ἐρωτήματα στοὺς ἀκροατές Του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔθεσε καὶ τὸ σπουδαῖο τοῦτο ἐρώτημα: «Οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;» Δὲν ἀξίζει, τοὺς λέει, μιλώντας γιὰ τὴ μέριμνα, ἡ ζωὴ περισσότερο ἀπὸ τὴν τροφή καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ἐνδύμα;

Μὲ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ὁ Χριστὸς μας θέτει στὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν πρῶτα τὴ ζωὴ καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν τροφή καὶ τὰ ρούχα ποὺ φορᾶμε. Καὶ τελειώνει τὴν βαρυσήμαντη αὐτὴ διδασκαλία Του μὲ τὰ ἀθάνατα λόγια Του: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. στ' 33). Πρῶτα, λοιπόν, νὰ ζητᾶμε τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀρετὴ ποὺ θέλει ἀπὸ μᾶς ὁ Θεός. Καὶ κατόπιν εἶναι ἡ τροφή καὶ τὰ ρούχα ποὺ χρειαζόμαστε.

Υπάρχει, λοιπόν, μιὰ ἱεράρχηση στὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν, ποὺ πρέπει νὰ σεβαστοῦμε, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε μαθητὲς Ἐκείνου ποὺ δίδαξε τίς ὑπέροχες θεϊκὲς ἀλήθειες στὴν «ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία» Του.

«Οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς;» Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἔχουμε δύο ἀξίες ποὺ πρόκειται νὰ συγκρίνουμε. Ἡ μία ἀξία εἶναι ἡ «ψυχὴ» καὶ ἡ ἄλλη ἡ τροφή. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἡ λέξις ψυχὴ ἔχει τὴν ἔννοια τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ μας εἶναι μιὰ ἀξία. Χρησιμοποιώντας σωστὰ αὐτὰ τὰ χρόνια, μποροῦμε νὰ κάνουμε χιλιάδες ἀγαθοεργίες. Νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Νὰ φροντίσουμε γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν Λυτρωτὴ Χριστὸ καὶ νὰ σωθοῦν πολλὲς ἀθάνατες ψυχές.

Ἀκόμα ἡ ζωὴ μας ἔχει μεγάλη ἀξία, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν κάθε στιγμὴ ἢ τὸ κάθε λεπτὸ κερδίζουμε ἢ χάνουμε τὸν Παράδεισο, τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ «ἡ ψυχὴ μας», ἡ ζωὴ μας αὐτὴ, ἔχει μεγάλη ἀξία. Καὶ τῶρα ἂς τὴν συγκρίνουμε μὲ τὴν ἄλλη ἀξία «τῆς τροφῆς».

Ἀναμφισβήτητα καὶ ἡ τροφή εἶναι ἓνα ἀγαθὸ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ὁ Πάνσοφος Δημιουργὸς καὶ Πλάστης μας, γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς ζωῆς μας, μᾶς χαρίζει πλουσιοπάροχα ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀγαθῶν καὶ τὴν τροφή. Στὴ θάλασσα βρίσκουμε τὰ ἀπειράριθμα ψάρια. Στὴ γῆ ἔχουμε τὰ φυτὰ, τὰ φρούτα, τὰ πτηνά, τὴ μεγάλη ποικιλία

τῶν ζώων. Ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ χαρίζει ὁ μέγας τροφοδότης Θεός, γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦμε μὲ σύνεσιν καὶ διάκρισιν γιὰ τὴ διατροφή μας. Ἀλλὰ δὲν ζοῦμε γιὰ νὰ τρῶμε. Τρῶμε γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ προσφέρουμε τὴ ζωὴ μας καὶ τὰ ἔργα μας, θυσία δεκτὴ καὶ εὐάρεστη στὸν Κύριό μας. Ἐξ ἄλλου ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παραγγέλλει: «Εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε» (Α' Κορινθ. ι' 31). Δηλαδὴ εἴτε τρῶτε εἴτε πίνετε εἴτε κάνετε ὅτιδήποτε ἄλλο, ὅλα νὰ τὰ κάνετε γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἡ τροφή μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μέσο δοξολογίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μέσο καταδίκης μας, ὅταν κάνουμε κατάχρησιν μὲ τὴν λαιμαργία καὶ τὴν γαστριμαργία. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνώτερη ἀξία ἡ τροφή. Ἀνώτερη ἀξία ἀπὸ τὴν τροφή εἶναι ἡ ζωὴ καὶ μάλιστα ἡ «κατὰ Χριστὸν ζωὴ».

«Οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς;» καὶ συμπληρώνει ὁ Κύριος: «καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;»

Καὶ στὸ δεύτερο μέρος τοῦ ἐρωτήματος ἔχουμε τὴ σύγκρισιν δύο ἀξιῶν, δύο πραγμάτων. Τὸ ἓνα εἶναι τὸ σῶμα μας καὶ τὸ ἄλλο εἶναι τὸ ἐνδύμα ποὺ φορᾶμε. Τὸ σῶμα δὲν εἶναι δεσμωτήριον τῆς ψυχῆς. Τὸ σῶμα μας ἔχει μεγάλη ἀξία γιὰτὶ εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Γράφει χαρακτηριστικὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστὶν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;» Δὲν γνωρίζετε δηλαδὴ, ὅτι τὸ σῶμα σας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ κατοικεῖ μέσα σας, καὶ τὸ ἔχετε λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἄρα δὲν ἀνήκετε στὸν ἑαυτὸ σας; (Α' Κορ. στ' 19). Στὴ συνέχεια γιὰ νὰ δώσει στοὺς Κορινθίους νὰ καταλάβουν τὴν ἀξία τοῦ σώματος, τοὺς τονίζει ὅτι ἔχουν ἐξαγορασθεῖ μὲ τὸ πολυτιμὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ὀφείλουν νὰ ἀποφεύγουν κάθε τι ποὺ μολύνει τὸ σῶμα καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸ σῶμα τους, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τους, ποὺ εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ποιὰ, λοιπὸν, σύγκρισιν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνάμεσα στὸ σῶμα καὶ τὰ ἐνδύματα;

Ἀσφαλῶς τὸ σῶμα καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀξίζουν πολὺ περισσότερο. Ὁ Θεός, λοιπὸν, ποὺ μᾶς προσφέρει τὰ πολυτιμότερα δὲν θὰ μᾶς δώσει καὶ τὰ δευτερότερα; Κανένας καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλει.

ΜΑΝΑ: ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΟΛΟΣ ό κόσμος στάθηκε με θαυμασμό μπροστά στο συγκινητικό περιστατικό, μοναδικής αυταπαρνήσεως, που έγινε στο Ίατρικό Κέντρο του Πανεπιστημίου του Σικάγου. Τί έγινε; Η μικρή, μόλις 21 μηνών, Άλυσσα Σμίθ, ήταν τότε το πρώτο παιδί στην Άμερική που χειρουργήθηκε, για να του γίνει μεταμόσχευση ήπατος από ζωντανό δότη. Καί δότης ήταν ή στοργική και ήρωική μητέρα του που πρόσφερε με προθυμία τμήμα από το συκώτι της, για να μπορέσει να σώσει το κοριτσάκι της.

Ποιός δεν θαυμάζει τέτοια περιστατικά, συγκινητικά και συγκλονιστικά, που φανερώνουν μεγαλείο ψυχής, όμορφιά και ανωτερότητα. Μπορούμε να φαντασθούμε τη μητέρα εκείνη ξαπλωμένη πλαίι στο παιδί της, στο χειρουργικό τραπέζι, ήρεμη, γαλήνεια, όλοπρόθυμη να διακινδυνεύει τη ζωή της για χάρη του; Η αγωνία της δεν είναι για τον έαυτό της. Είναι για το παιδί της. Να σωθεί το παιδί της. Καί το κάνει με όλη την ψυχή της, χωρίς κανέναν να την εξαναγκάζει, χωρίς κανέναν να το απαιτεί. Μόνο ή καρδιά της, ή ευαίσθητη και τρυφερή, ή γεμάτη αγάπη και στοργή, αυτή της το ζητάει. Καί όταν το ζητάει ή πηγαία, ή άνυστερόβουλη αγάπη, εκεί δεν υπάρχει καν δίλημμα και προβληματισμός. Η αγάπη της μάννας μόνο την καρδιά της ακούει. Μόνο τη φωνή που έχει βάλει μέσα της ό Θεός άφουγκράζεται. Καί προχωρεί. Καί μεγαλουργεί. Καί άρωματίζει τον πνιγηρό από τις άναθυμιάσεις του έγωισμού πλανήτη μας με το πιό λεπτό άρωμα της έξαγιασμένης αγάπης και θυσίας. Μια τέτοια προσφορά δεν ζητάει ούτε άμοιβή ούτε ανταλλάγματα. Ούτε καν άναγνώριση.

Έμεϊς θα θέλαμε, σαν έκφραση ευγνωμοσύνης, να ποούμε σε κάθε παιδί, μικρό ή μεγάλο, με-

ρικά λόγια αγάπης για το ούρανόσταλο αυτό δώρο που λέγεται μάνα:

Να το ξέρεις καλά. Άν ό κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη από την αγάπη, το μικρό παιδί δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτή. Πιό πολυ και από την τροφή έχει ανάγκη από την στοργή. Χωρίς τροφή δεν μπορεί να ζήσει. Χωρίς αγάπη μαραζώνει, πεθαίνει. Γύρνα κάμποσα χρόνια πίσω. Σήμερα έχεις μεγαλώσει. Τότε ήσουν ένα αδύνατο νήπιο. Η πιό μεγάλη χαρά σου ήταν ή άγκαλιά της μητέρας σου. Μέσα σ' αυτή ένιωθες την πιό θερμή ζεστασιά, την πιό δυνατή σιγουριά.

Τότε που το λογικό σου δεν είχε ακόμα ξυπνήσει, ή μητρική διαίσθηση σου μιλούσε τη μόνη γλώσσα που μπορούσες να καταλάβεις, την γλώσσα της αγάπης. Τότε που άμέριμνος έσύ, χωρίς προβληματισμούς, άφηνόσουν με έμπιστοσύνη στην στοργική της άγκαλιά, εκείνη όραματιζόταν, με ξέχωρη φροντίδα, ένα όμορφο μέλλον για σένα. Όταν έσύ άναπαύσσουν στην κούνια σου, εκείνη έσκυβε σαν φύλακας άγγελος πάνω σου, για να άφουγκρασθεί τους μυστικούς χτύπους της καρδιάς σου. Ήσουν ό πιό πολύτιμος θησαυρός της, μολονότι τίποτα δεν είχες κάνει γι' αυτήν.

Τί της είχες προσφέρει ως τότε, για να συγκεντρώσει πάνω σου όλο τον τρυφερό πλουτο της

αγάπης της; Μονάχα ξενύχτια, πόνους όδυνηρούς και άγωνίες. Ήσουν εν τούτοις μια έλπίδα, μια μυστική αύγή, ένα φως. Για σκέψου αν αυτή ή έλπίδα άποδειχθεί άπελπισία! Άν ή ροδόλευκη αύγή σκοτεινιάσει προτου μεσουρανήσει! Τί πόνος! Τί άγιάτρευτη θλίψη!

Θυμάσαι ακόμα με πόση τρυφερότητα σου μιλούσε; Μα εκείνο δεν ήταν λεξιλόγιο. Ήταν ξεχείλισμα καρδιάς. Ήταν τραγούδι αγάπης που σου χάιδευε άπαλά το πρόσωπο και έκανε να ξαστερώσει ό γαλανόξανθος ούρανος των ματιών σου. «Χρυσό μου παιδί, άγγελούδι μου, αγάπη μου», αυτές ήταν οι τρυφερές κουβεντούλες που έκανε μαζί σου.

Κι έσύ ποιές τρυφερές λέξεις έχεις να της πεις σήμερα, για να άπαλύνεις τον πόνο της, την κούρασή της, τα βάσανά της; Την σκέπτεσαι καθόλου; Της ζητάς συχνά κατανόηση. Έσύ δείχνεις αυτήν την κατανόηση; Γιατί, όπως καταλαβαίνεις, ή κατανόηση δεν είναι μονόδρομος. Άν την προσφέρεις, τότε μόνο μπορείς και να την ζητάς και να εκτιμάς την άξία της. Άν αυτή την «κατανόηση», την αγάπη δηλαδή, μπορούσαμε να βάλουμε ρυθμιστή στις σχέσεις μας, θα άλλαζε ή συμπεριφορά μας, ή ζωή μας. Ένας νέος κόσμος χαράς θα πρόβαλε γύρω μας και μέσα μας.

ΖΩΗ

Όρθόδοξον Χριστιανικόν Περιοδικόν.

Όργανον Άδελφότητος Θεολόγων ή «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεί κάθε μήνα.

Έκδότης: Άδελφότης Θεολόγων ή «ΖΩΗ» Σ.Α., Ίπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντής Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ίπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Έκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Άνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Άχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Άποστέλλεται με έπιταγή ή εις γραμματόσημα εις το Γραφεϊον του Περιοδικου:

Ίπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ή καταβάλλεται εις τα Βιβλιοπωλεϊα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Για όλες τις χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

6

ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΩΠΟΛΗΠΤΟΣ

Τότε μόνο ένας κυβερνήτης είναι άξιος τῆς αποστολῆς του καὶ ἀποδεικνύεται συνετὸς καὶ ἀληθινὰ μεγάλος ἡγέτης, ὅταν δὲν ἐπαναπαύεται σὲ μερικές δάφνες, ἀλλὰ ἐργάζεται διαρκῶς καὶ περισσότερο, γιὰ νὰ διατηρήσει τὰ κέρδη καὶ νὰ τὰ ἐπαυξήσει.

Καὶ ὁ Σαμουὴλ, ὁ ἐμπνευσμένος Κριτῆς τοῦ Ἰσραήλ, ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες λαμπρὲς ἐπιτυχίες του, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴ κίνηση καὶ ζωὴ πού δημιούργησε στὸ ἔθνος του, ἀρχίζει ἐντατικὴ καὶ ἀδιάκοπη ἐργασία γιὰ νὰ κατασφαλίσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς νίκης.

Τὸ ἔργο πού πρόβαλλε μπροστὰ του ἦταν ἀληθινὰ γιγάντιο. Διότι ὁ Ἰσραὴλ ὡς κράτος βρισκόταν σὲ χαώδη κατάσταση. Ἄρχοντες ἱκανοὶ νὰ ἠγοῦνται δὲν ὑπῆρχαν. Ὁ κάθε Ἰσραηλίτης ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἄρεσε. Καμιὰ πειθαρχία, καμιὰ ἐνότητα σκοπῶν μέσα στὸ ἔθνος. Οἱ πόλεις ἦταν ἀνυπεράσπιστες καὶ σὲ τέλεια ἀπομόνωση. Καὶ γενικὰ ὁ Ἰσραὴλ ἦταν ἓνα κράτος σχεδὸν διαλυμένο, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα κράτη ὀργανωμένα καὶ ἰσχυρά, μὲ ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς.

Μὲ σαφῆ ἀντίληψη ὅλων των δυσχερειῶν πού θὰ ἀντιμετώπιζε, μπαίνει ὁ Κριτῆς στὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ ὁ Σαμουὴλ δὲν εἶναι κανένας συνηθισμένος κυβερνήτης. Εἶναι ὁ εὐσεβὴς ἡγέτης, ὁ διαποτισμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ζητᾷ μόνο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργασία καὶ ἐντατικὲς προσπάθειες γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωση τοῦ κράτους.

Γνωρίζει ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους εἶναι ὁ ἡγέτης. Γιαυτὸ δίνει πρῶτος τὸ παράδειγμα. Καὶ ὅταν προεξάρχει ἓνας στιβαρὸς καὶ ἐμπνευσμένος ἡγέτης, ἀκολουθεῖ καὶ ὁ λαὸς ἐμπνεόμενος καὶ παρακινούμενος ἀπὸ τὸν κυβερνήτη του. Αὐτὸ συνέβει μὲ τὸν Σαμουὴλ.

Ἐπισκέπτεται κάθε χρόνο τὶς κυριότερες ἐπαρχίες τοῦ κράτους γιὰ νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνη ὁ ἴδιος προσωπικά. Γνώριζε ἄλλωστε ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἀποτελεῖ τὸ βᾶθος ἐνὸς εὐνομούμενου κράτους. Ἐκεῖ λύνει τὶς διαφορὲς τῶν πολιτῶν καὶ τῶν φυλῶν. Ἐμψυχώνει τοὺς πάντες καὶ διακηρύσσει παντοῦ τὴν ἐθνικὴ ἐνότητα καὶ πιστότητα στὴ θρησκεία τῶν πατέρων, σὰν ἀπαραίτητο ὄρο εὐνομίας καὶ ἐθνικῆς προκοπῆς καὶ εὐημερίας. Παίρνει μὲ ταχύτητα, ἀλλὰ καὶ μὲ σύνεση κάθε μέτρο πού ἐπέβαλε τὸ θρησκευτικὸ καὶ ἐθνικὸ συμφέρον. Ἀγρυπνᾷ πάνω στὸ γενικὸ καλὸ. Χτυπάει τὸ ἄδικο, ὅπου κι ἂν τὸ συναντήσει. Ἐπιβάλλει παντοῦ τὸ δίκαιο.

Ἐγκαθιστᾷ συγχρόνως ἄρχοντες εὐσυνείδητους πού τοὺς παρακολουθεῖ ἄγρυπνα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμπνέει μὲ τὴ μεγάλη του προσωπικότητα. Ὄργανώνει συμβούλια ἀπὸ τοὺς προκρίτους καὶ συζητοῦν καὶ κανονίζουν σπουδαῖες ὑποθέσεις. Προεδρεύει ὁ ἴδιος

τῶν ἐθνικῶν συσκέψεων ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ μεγάλα ἐθνικὰ ζητήματα. Καὶ ἔτσι ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ὄχι μόνο ἀναγέννησε καὶ ἀναδιοργάνωσε τὸ ἰσραηλιτικὸ κράτος ἀλλὰ καὶ κράτησε σὲ ὅλη του τὴν ἡγεσία ὡς Κριτοῦ, ὑψηλὸ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ πειθαρχία καὶ τάξη στὸ ἔθνος.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Σαμουὴλ ὀφείλεται στὸν τρόπο πού ἐξάσκησε τὰ καθήκοντά του σὰν ἄρχοντας καὶ στὸ ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴ διακυβέρνησή του τὴν στήριξε σὲ τρεῖς μεγάλες κεφαλαιώδεις ἀρετές. Στὴ **δικαιοσύνη, τὴν ἀφιλοκέρδεια καὶ τὴν ἀμεροληψία.**

Στηριγμένος πάνω σ' αὐτὲς τὶς ἀρετὲς καὶ ἀφοσιωμένος στὸ θεῖο νόμο, κράτησε τὸν ἑαυτό του τόσο ἀγνό, τόσο ἀνεπίληπτο, ἀληθινὰ πάλλευκο σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς διακυβερνήσεώς του.

Κατήγοροί του ζητᾷ νὰ γίνουν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες. Δικαστὲς του βάζει τὸν Θεὸ καὶ τὸν βασιλιά. «Μπροστὰ σας, εἶπε, ἔζησα ἀπὸ τὴ νεότητά μου. Τὰ ἔργα μου ὑπῆρξαν ὅλα φανερά. Εἴσατε σήμερα ἐλεύθεροι νὰ μὲ κατηγορήσετε μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τὸν βασιλιά, ἐὰν πῆρα ποτὲ ἀπὸ κανένα δῶρα, ἐὰν καταδυνάστευσα ἢ πίεσα ποτὲ κάποιον».

Καὶ ὁ λαὸς ὅλος μὲ μιὰ φωνή, τελείως αὐθόρμητα καὶ ἐλεύθερα, μὲ πλήρη τὴ συνείδηση τῶν ὄσων ἔλεγε, ἀπάντησε: **«Οὐκ ἠδίκησας ἡμᾶς καὶ οὐ κατεδυνάστευσας ἡμᾶς... καὶ οὐκ εἴληφας ἐκ χειρὸς οὐδενὸς οὐδέν».**

Ἀλλὰ ὁ σεβάσμιος Κριτῆς ἐπιμένει: Ὁ Κύριος καὶ ὁ βασιλιάς εἶναι μάρτυρες σήμερα ὅτι δὲν βρήκατε «ἐν χειρὶ μου οὐδέν», πού νὰ σᾶς ἀνήκει. Καὶ ὁ Ἰσραὴλ ἀπάντησε: «Μάρτυς». Μάλιστα, μάρτυρες αὐτῆς τῆς ἀλήθειας εἶναι ὁ Θεός, ὁ βασιλιάς καὶ ὅλοι ἐμεῖς!

Τί μεγαλειώδης χειρονομία! Μιὰ λευκὴ καὶ ἄσπιλη ζωὴ, μιὰ δίκαιη καὶ τίμια διακυβέρνηση, μιὰ ἀφοσιωμένη καὶ εὐσεβὴς διακονία μπαίνει μόνη της τόσο ταπεινὰ σὲ δημόσια κρίση! Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κρίση αὐτὴ περισσότερο θαυμαστή, περισσότερο φωτεινὴ.

Νὰ παράδειγμα ἡγέτη, ὁμολογουμένως, ἀξιοζήλευτο. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἄπιστους καὶ τοὺς ἄθρησκους ἡγέτες τόλμησε ποτὲ νὰ βάλῃ τὰ ἔργα, τὴν ἰδιωτικὴ καὶ δημόσια ζωὴ του στὴν ἐλεύθερη κρίση ἐνὸς ὀλοκληροῦ λαοῦ; Ποιὸς ἀπὸ ἐκείνους πού στοὺς καιροὺς μας κόπτονται γιὰ τὴ δικαιοσύνη ἔθεσαν ποτὲ τὴ ζωὴ τους κάτω ἀπὸ τὴν κρίση τοῦ λαοῦ τους;

Αὐτὸ τὸ ψυχικὸ σθένος, αὐτὴ τὴν παρρησία καὶ αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ὁμορφιά μόνο οἱ ἡγέτες πού ἔχουν τὴν αἰωνιότητα σὰν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς τους, οἱ δίκαιοι ἡγέτες πού κυβερνοῦν καὶ **«κρίνουν ἐν νόμῳ Κυρίου»** μποροῦν νὰ τὴν ἔχουν.

(Συνεχίζεται)

ΟΧΙ «ΟΣ ΜΕΝ ΠΕΙΝΑ, ΟΣ ΔΕ ΜΕΘΥΕΙ»

Ἡ φτώχεια ἀποτελεῖ πρόκληση γιὰ τὸν σύγχρονο κόσμο. Καὶ ἡ ἐξάλειψή της πρέπει νὰ ἀπασχολήσει, ὡς ἐπεῖγον μέλημα, τὴν παγκόσμια κοινότητα. Οἱ οἰκονομικοὶ παράγοντες τῆς Δύσεως ἐπισημαίνουν τὸ κατεπεῖγον τῆς ἀνάγκης, χωρὶς καὶ νὰ προχωροῦν σὲ ἀποτελεσματικὰ μέτρα. «Μὲ τουλάχιστον 1,2 δισεκατομμύρια ἀνθρώπους στὸν κόσμο νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν μὲ λιγότερο ἀπὸ ἓνα δολάριο τὴν ἡμέρα, δὲν ὑπάρχει σήμερα σημαντικότερη πρόκληση καὶ πρόσκληση γιὰ τὴ βελτίωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τὴν ἐξάλειψη τῆς φτώχειας. Ἡ Παγκόσμια Τράπεζα καὶ ἄλλες πολυμερεῖς ἀναπτυξιακῆς τράπεζες ἔχουν κρίσιμο ρόλο νὰ διαδραματίσουν στὴν ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν προκλήσεων. Γιὰ νὰ τὸ κάνουν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀλλάξουν τὸν τρόπο πὸν χρησιμοποιοῦν». Ἀσφαλῶς τὴν σπουδαιότητα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ὀξύτατου αὐτοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος ὅλοι ἀντιλαμβανόμαστε. Ἡ ἐπὶ μακρὸν ἀδιαφορία ἀποτελεῖ θρυαλίδα σὲ πυριτιδαποθήκη. Ἰδιαίτερα σήμερα μὲ τὴν παγκόσμια ἐπιδημία τοῦ κορωνοϊοῦ πὸν ἔχει ξεσπάσει, οἱ Διεθνεῖς Ὄργανισμοὶ κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ φοβοῦνται μεγάλες κοινωνικὲς ταραχές. Τὸ «ὄς μὲν πεινᾷ, ὄς δὲ μεθύει» (Α΄ Κορινθ. ια΄ 21), ὁ ἓνας νὰ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν πολυφαγία, προσφέρει τὸ γόνιμο ἔδαφος, γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ ὡς τὰ πιὸ ἀναρχικὰ στοιχεῖα. Ὅμως καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέτρα γιὰ νὰ ἀποδώσουν χρειάζονται ἀνθρώπους πρόθυμους σὲ θυσίες, μὲ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη, πὸν θὰ σκύψουν ὡς καλοὶ Σαμαρεῖτες στὶς σύγχρονες πληγές.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Καυχόμαστε γιὰ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὶς τεχνολογικὲς κατακτήσεις τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι ὅμως πρόοδος καὶ πολιτισμὸς, ὅταν «ἐξακόσιες χιλιάδες γυναῖκες πεθαίνουν κάθε χρόνο κάτω ἀπὸ τραγικὲς συνθήκες, στὴν κύηση ἢ στὸν τοκετὸ στὸν ἀναπτυσσόμενο κόσμο; Οἱ ἐπιπλοκὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κυήσεως καὶ τοῦ τοκετοῦ προκαλοῦν στὶς γυναῖκες, πὸν εἶναι σὲ ἡλικία τεκνοποιήσεως, περισσότερους θανάτους καὶ ἀναπηρίες ἀπὸ κάθε ἄλλη αἰτία, οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα μὲ τὴν Unicef, θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν ἀποφευχθεῖ». «Ἡ μητρικὴ θνησιμότητα συνιστᾷ μεγάλη ἀδικία» καὶ αὐτὸ γιὰ τὴν ἀσφαλῆς μητρότητα μπορούσε νὰ ἐξασφαλισθεῖ μὲ ἀποτελεσματικὰ μέτρα χαμηλοῦ κόστους. Στὴν Ἑλλάδα μπορεῖ τὰ ποσοστὰ βρεφικῆς καὶ μητρικῆς θνησιμότητας νὰ εἶναι μικρά. Ὅπως ὅμως εἶχε ὑπογραμμίσει ὁ Πανελλήνιος Ἰατρικὸς Σύλλογος: «Ἀσφαλῆς μητρότητα σημαίνει ἐνεργοποίηση τῶν νόμων ὑπὲρ τῆς μητρότητας, πὸν συχνὰ μένουν στὰ χαρτιά, μαζὶ μὲ μέτρα καὶ θεσμοὺς πὸν δίνουν πραγματικὰ στὰ νέα ζευγάρια τὴ δυνατότητα νὰ κάνουν παιδιά χωρὶς ἄγχος καὶ ἀνασφάλειες». Ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε. Ὁ ἀνθρωπισμὸς μας δὲν θὰ κριθεῖ ἀπὸ τὶς τεχνολογικὲς κατακτήσεις. Θὰ κριθεῖ ἀπὸ τὴ φροντίδα γιὰ τοὺς πολύτεκνους, τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τὰ παιδιά.

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣ... ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ!

Τὶς ἡμέρες πὸν ἄρχισαν νὰ χαλαρώνουν τὰ περιοριστικὰ μέτρα γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῆς ἐξάπλωσης τοῦ φονικοῦ κορωνοϊοῦ, ὀλοκληρωνόταν ἡ δημόσια διαβούλευση καὶ προωθεῖτο στὴ βουλὴ νομοσχέδιο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, πὸν προβλέπει τὴν πιλοτικὴ εἰσαγωγὴ σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς Ἐκπαίδευσης τῆς Σεξουαλικῆς Διαπαιδαγώγησης. Δὲν χρειάζεται ἴσως νὰ ποῦμε ἐδῶ πολλά. Οἱ εἰδικοί προειδοποιοῦν, οἱ οἰκογένειες δὲν κρύβουν τὴν ἀνησυχία τους. Καὶ ὅλοι μας ἔχουμε κάνει... ἐφιαλτικὰ σενάρια, ἀναλογιζόμενοι πῶς μπορεῖ νὰ λειτουργήσει στὴν πράξη ἓνα «μάθημα» σεξουαλικῆς διαπαιδαγώγησης σὲ ἐφήβους καὶ προεφήβους. Ἀλλὰ συμβαίνει ἐδῶ αὐτὸ πὸν λένε, ὅτι ἡ πραγματικότητα ξεπερνᾷ τὴ φαντασία. Διότι τὸ νομοσχέδιο προβλέπει τὴ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγηση, ὅχι ἀπλῶς σὲ ἐφήβους καὶ προεφήβους, ἀλλὰ... ἀπὸ τὸ Νηπιαγωγεῖο! Τὴν ὥρα πὸν ἡ προσοχή μας εἶναι στραμμένη στὴν ἐπιδημία τῆς λοιμικῆς νόσου, δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι μαίνεται καὶ μιὰ ἐπιδημία πιὸ ὕπουλη: ἡ ἐπιδημία μιᾶς νόσου ἠθικῆς, πὸν ἀπλώνεται στὴν κοινωνία μας... μὲ ἐκθετικὸς ρυθμούς. Ἀσθενεῖς ἐπὶ μακρὸν ἀσυμπτωματικοί, ἢ μὲ ἥπια συμπτώματα, πὸν δὲν νιώθουν ὅτι νοσοῦν, διασπείρουν τὴ νόσο, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη λάβει διαστάσεις ἀνεξέλεγκτης πανδημίας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗ

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη διάσταση τοῦ θέματος, ἐξίσου σημαντικὴ. Τὸ ἐν λόγω νομοσχέδιο ἐτέθη, κατὰ τὰ εἰωθότα, σὲ δημόσια διαβούλευση (22 Ἀπριλίου - 6 Μαΐου). Αὐτὴ προβλέπεται, γιὰ νὰ καταγραφθοῦν καὶ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ ἀπόψεις καὶ οἱ ἀνησυχίες ὄλων τῶν ἐνδιαφερομένων φορέων καὶ ὄλων τῶν πολιτῶν. Δημοκρατικότατο! Λοιπὸν, φορεῖς καὶ πολῖτες κατέθεσαν πράγματι τὶς ἀπόψεις καὶ τὶς ἀνησυχίες τους. Ἡ συμμετοχὴ στὴ διαβούλευση ἔσπασε κάθε ρεκόρ, μὲ τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν σχολίων νὰ ἀφορᾷ τὸ ἄρθρο 1, μὲ τίτλο «Εργαστήρια Δραστηριοτήτων», καὶ τὴν πρόβλεψη στὸ ἐν λόγω ἄρθρο γιὰ εἰσαγωγὴ τῆς Σεξουαλικῆς Διαπαιδαγώγησης ἀπὸ τὸ Νηπιαγωγεῖο. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν σχολίων κυμαίνεται ἀπὸ τὴν αἰτιολογημένη ἀπόρριψη μέχρι τὴν ὀργισμένη ἀντίδραση. Ἰδοῦ, λοιπὸν, οἱ ἀπόψεις καὶ οἱ ἀνησυχίες τῶν εἰδικῶν καὶ τῶν ἀπλῶν πολιτῶν. Τὸ ἐρώτημα εἶναι: Πόσο θὰ εἰσακουσθοῦν αὐτὲς οἱ ἀπόψεις καὶ αὐτὲς οἱ ἀνησυχίες; Μήπως ὅλη αὐτὴ ἡ δημοκρατικότατη «δημόσια διαβούλευση» δὲν εἶναι τελικὰ παρὰ προσηματικὴ; Μήπως στὸ τέλος ἡ δημόσια κατακραυγὴ θὰ ἀγνοηθεῖ καὶ θὰ προωθηθοῦν κανονικὰ οἱ προειλημμένες ἀποφάσεις;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ